

Wat heeft de toekomst voor ons in petto?

Que séra, séra

In de periode 1996-1998 onderzocht reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele het verschijnsel progressie, vooruitgaan in de tijd. Ze gaf lezingen over dit onderwerp en organiseerde individuele sessies en groepsvisualisaties met belangstellenden naar mogelijke toekomstgebeurtenissen. Na afloop van zulke visualisaties vulden mensen vragenlijsten in. We zijn nu twintig jaar verder. Wat blijft overeind van die uitkomsten van toen? >

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

'2030: ik schrik van wat ik overall zie. Komt dit nog goed? Droogte. Klimaatproblematiek. Bodemverstoring'

Que será, será, whatever will be, will be. The future's not ours to see. Que será, será. Heb je dat Doris Day weleens horen zingen? Klopt dat? Dat we niet in de toekomst mogen kijken, maar gewoon alles moeten laten gebeuren? Zijn waarnemingen van helderzienden over toekomstgebeurtenissen precieze, vaststaande feiten die werkelijk staan te gebeuren? Of is er sprake van fantasie en diverse mogelijke tijdlijnen in allerlei variaties? Zelden hangt aan toekomstvisioenen een labeltje met een duidelijk tijdstip of jaartal. Misschien vind ik progressies, vooruitgaan in de tijd, daarom wel zo interessant. Wat is echt, fantasie, of een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, daar waar het toekomstvooruitzichten betreft?

Toekomst oefening

In diverse therapieën wordt in de afrondingsfase *future pace* gebruikt, een korte oefening om na gedane therapie te toetsen of cliënten bepaalde zaken goed hebben begrepen. Mogelijke probleemsituaties in de nabije toekomst worden besproken. Hoe gaan cliënten om met situaties 'vooruit in de tijd', met behulp van tijdens het therapietraject verkregen nieuwe inzichten? Passen cliënten hun toekomstig gedrag aan in situaties die plaatsvinden over een week, een maand, een halfjaar? Met gerichte visualisaties tasten ze voorzichtig de mogelijkheden af. De komende ervaring is voor een deel gebaseerd op de oude (probleem)ervaring en voor een deel op fantasie, dat wat misschien *kán* gaan gebeuren. Zo'n oefening sterkt cliënten in hun zelfvertrouwen. *Future pace* is een nuttige therapeutische methode gebleken, en berust op 'dat wat misschien gebeurt in de toekomst, gebaseerd op ervaringen in het verleden'.

Vijf jaar vooruit

In 1993 nam ik uit nieuwsgierigheid deel aan een groepsvisualisatie, een progressie. Het doel was een tijdsprong te maken

richting toekomst. Ik was amper bezig met helderziende waarnemingen en volgde het eerste jaar van de opleiding tot reïncarnatietherapeut. Regressies (sessies terug in de tijd), progressies (sessies vooruit in de tijd), *future pace*, ik vond alles leuk om te proberen. Als oefencliënt dook ik bij aanstaande collega's maar wat graag in mijn eigen vorige levens. Hoe meer ervaring, des te beter. Een 'progressie' meemaken vond ik spannend. Het leek mij onmogelijk een kijkje te nemen in de toekomst, dus zelf ervaren achtte ik een goed idee op dat moment.

Na een geleide meditatie, met gesloten ogen, gingen alle deelnemers dankzij een hypnotische inductie 'vijf jaar vooruit in de tijd naar een belangrijke situatie'. Ik was verrast dat ik überhaupt iets zag! Ik zag mezelf in gesprek met een mij onbekende, oudere vrouw. We stonden naast elkaar, binnen in haar huis, bij de voordeur, in een lange smalle gang. Geen idee in welke stad of dorp het was; het huis en de vrouw kende ik niet. Bewonderend wees ik naar een grote plastic lichtkoepel die in het hoge plafond zat. Dat gedeelte van het huis was net verbouwd. De progressie-begeleider vroeg ons vervolgens naar 'de laatste dag in ons huidige leven te gaan'. Ik schrok. Niet omdat ik bang was een keer te moeten sterven, maar om wat ik direct hoorde. Een zware stem van een mij totaal onbekende figuur bulderde in mijn hoofd: *'Je boeken moeten eerst af!'* Wat? Voor ik doodging moest ik nog boeken schrijven, dan mocht ik weleens gaan opschieten. En, meer dan één? Hoezo, ik werd toch reïncarnatietherapeut met een eigen praktijk, geen fulltime schrijver? Ik opende mijn ogen. Einde oefensessie. Wat een onzin. De progressie-begeleider adviseerde ons het belangrijkste van de toekomstvisualisatie te onthouden. Ja, dáág! Daar had ik geen zin in.

Déjà vu

Geen vijf jaar later, maar drie, in 1996, had ik een afspraak met een nieuwe vrouwelijke collega. Op het moment dat ik haar woning binnenstapte, herkende ik 'de belangrijke situatie over vijf

jaar' uit de progressie. Een griezelig déjà vu. Dit was de eerste keer dat ik die collega zag, en bij haar thuis had afgesproken. De gang, de voordeur, hoe we stonden, de situatie zag er precies zo uit zoals ik had vooruitgezien in de tijd. Bovendien bewonderde ik hardop de lichtkoepel in de gang! Die was net geplaatst na een grote verbouwing. Hoe kon dat? Zou progressie-informatie weleens kunnen kloppen? Deze collega-therapeute vroeg me diezelfde avond: "Moet je niet eens aan jouw eerste boek beginnen?" Wat was dit voor een wonderlijke samenloop van omstandigheden? Ik was zo geschrokken dat ik me een dag later bijna plechtig voornam te starten met schrijven: een fictieve roman over toekomstvisioenen.

Hiertoe verdiepte ik me in de periode 1996-1998 in helderziende dromen, toekomstvisioenen en progressies. Ik gaf lezingen over het onderwerp, organiseerde individuele sessies en groepsvisualisaties met belangstellenden. Deelnemers waren bereid vragenlijsten in te vullen. Wat hadden ze gezien tijdens een progressie? Ik was benieuwd of en wie werkelijk in de toekomst kon kijken. Of juist niet. Mijn eigen onrust over voorspellende dromen die uitkwamen of uit konden komen, schreef ik in mijn debuutroman *Boodschappenmeisje* lekker van me af. Daarna concentreerde ik me weer op mijn praktijk reïncarnatietherapie. Als mijn sterfdag naderde, grapte ik, kon ik gerust zijn. Dat boek waarmee ik op moest schieten, was klaar.

In het jaar 2000 borg ik alle onderzoekspapieren op. Bij het opruimen van de zolder, begin 2019, kwamen de mappen met *feedback* en vragenlijsten van progressie-deelnemers tevoorschijn. Terugdenkend aan de vreemde stem die ik had horen bulderen in mijn hoofd ("Je boeken moeten eerst af!"), concludeerde ik dat ik intussen vijftien geschreven boeken verder was! Wie had dat ooit gedacht? Ik zeker niet.

Toekomst(film)blikken

De groepsvisualisatie die ik indertijd speciaal gemaakt had voor mijn 'onderzoek' begon met een lichte ontspanningsoefening,

die uitmondde in een denkbeeldig bezoekje aan een lege zaal. Daarin stond een filmprojector klaar. Ernaast lagen vier filmblikken waaruit deelnemers een keuze mochten maken. Drie blikken met een tijdsperiode erop: de jaren 2000-2100, 2100-2300, 2300-2500, en een vierde filmblik met een vraagteken. Afhankelijk van waartoe iemand zich aangetrokken voelde, mochten bijbehorende toekomstbeelden getoond worden op het witte filmdoek. Daarna spitsten vragen zich toe op wat iemand zag, voelde, hoorde, wist, meemaakte et cetera. Ik informeerde naar bezigheden, in welk land of in welke omgeving iemand zich bevond, of men indrukken kreeg over uiterlijk, kleding, vervoersmiddelen, voedsel en belangrijke gebeurtenissen in de wereld.

De verzamelde respons was gevarieerd. De helft van alle mensen die deelnamen, vulde in dat ze niets hadden waargenomen. Ze noteerden zaken als: 'Ik heb niets ervaren, want werd

'2088: alles is rond, met bogen van kunststof tegen de hitte. Buiten zie ik geen natuur, alles is kaal'

afgeleid door geluiden van anderen', 'Mijn indrukken kwamen traag, de oefening ging te snel', 'Ik ging *terug* in de tijd, niet vooruit naar de toekomst', 'Ik ervaarde niets, maar was wel fijn ontspannen', 'Na het kiezen van de filmblikken zag ik niets meer', 'Een positief gevoel, verder niets', 'Vage gevoelens, ik was goed ontspannen maar zag niets, voelde me wel kalm en rustig'. Ik nam deze antwoordformulieren opnieuw door en ontdekte dat praktisch iedereen van die 50% die niks zag, wél beelden en flitsen had gezien, maar dat het niet paste bij wat ze hadden *verwacht* te zullen zien over hun toekomst: 'Ik zweefde ergens in de ruimte', 'Ik zag een aardbol vanaf een afstand', 'Zwevend gevoel, afgescheiden van de rest', 'Ik voelde me heel licht worden, dat maakte me onzeker', 'Ik zag zwarte vlekken overgaan in paarse vlekken'. Was bij deze deelnemers sprake van vooruitgaan in de tijd naar een tussenbestaan, een periode tussen twee incarnaties in? Zweefden ze met hun zielsenergie in andere sferen? Of werden ze als vanzelf door hun onderbewustzijn beschermd tegen voor hen ongemakkelijke toekomstinformatie? In de oefening had ik voldoende hypnotische bescherming ingebouwd, want alle deelnemers moesten na afloop weer fris en fruitig terug naar huis.

Wat 'moet' je te weten komen?

Bij de andere helft van de deelnemers, die hadden genoteerd dat ze wél wat zagen aan toekomst informatie, viel me op dat twintig procent daarvan – ondanks dat ze zelf hun filmblik met een specifieke periode kozen – niet in staat bleken zich aan de gekozen tijdsperiode te houden. Hun onderbewuste stuurde in >

de richting van totaal andere jaartallen of periodes, verder vooruit in de tijd, soms zelfs terug, naar beelden van een vorig leven. Op de vraag 'kreeg je antwoord op wat je te weten moest komen met deze progressie?', antwoordden zij: 'Dan zal ik er niet meer zijn, afgesloten, weg', 'Het is oké', 'Het is goed, hoe wij met onze zoon omgaan', 'Ik zag me werken als therapeut, ik wil dat nu nog niet, daar moet ik aan wennen', 'Momenteel ben ik depressief en in therapie, ik moet vertrouwen houden in de toekomst', 'Dat ik vrede ga vinden in mezelf over een aantal jaren', 'Ik zal overlijden en rust vinden, minder zorgen hebben', 'Als ik niets doe, blijft alles bij hetzelfde', 'Ik was benieuwd hoe mijn verhuizing zou verlopen' en een simpel Ja'.

Natuurlijk is iets meemaken tijdens een progressie totaal anders dan in het kort helder opschrijven van wat je ziet. Deelnemers schreven na afloop vaak in sneltreinvaart op wat ze tijdens de visualisatie hadden waargenomen. Bovendien had ik er geen wetenschappelijk onderzoek van gemaakt. Ik was gewoon nieuwsgierig naar toekomstvisioenen van anderen. Iets op papier zetten mocht, het

'2163: ik zag een grote, kale vlakke. Ik trok door een woestijn. Soms zweefde ik in de lucht'

was niet verplicht. Nu, twintig jaar later, heb ik meer afstand tot het onderwerp progressies en vallen me andere dingen op bij het herlezen van de destijds ingevulde vragenlijsten.

Wat zagen deelnemers?

Hieronder vind je omschrijvingen van wat sommigen zagen tijdens hun progressie-ervaring (uitgangspositie: periode 1996-1998, in chronologische tijdsvolg-

orde). Een enkeling ken(de) ik persoonlijk, vandaar soms een toevoeging.

Vrouw 1: 'Ik ga maar een heel klein stukje vooruit in de tijd, het is **1998**. Het luchtalarm gaat af. Ramen en deuren sluiten. Een ramp in Pernis. Het fikt daar als een gek. Troep in de lucht. Waait weer weg. Ik woon net aan de goede kant'.... 'Nu ben ik in **2018**. Alles is licht en helder. Ik lig op het strand, er speelt een kind in de buurt. In Rusland stank, ontplofende fabrieken. India, veel overstromingen. Klimaatstoringen op aarde. Er is iets met aardgas. Mijn eerste kleinkind!' – *Helaas, het brandt wel vaker in chemische fabrieken, ook in 1998 en daaropvolgende jaren, in het gebied waar zij nu nog steeds woont. Ze kreeg inderdaad haar eerste kleinkind in 2018. Klimaatstoringen zijn er tegenwoordig elk seizoen, overal ter wereld. Bedoelde ze met 'er is iets met aardgas' de weg die de woningbouw nu inslaat, overgang van aardgas naar elektra?*

Vrouw 2: '**2001**. Ik denk dat ik gestorven ben, ik voel me zo licht en gelukkig, alsof ik in de hemel ben. Kreeg tranen in mijn ogen.' – *Ze is gewoon ouder geworden, leeft nog steeds.*

Vrouw 3: 'Het is **2002**. Stilte na de storm. Ik stap op een boot. Een oude houten kajuit. Een plezierjacht. Jongens, we zijn er! Ik voel me blij. Dit is een mooie plek, hier moeten we zijn. We gaan aan land. De groep is groot, zo'n driehonderd mensen. Er wordt op ons gewacht. Ik ben ergens in het zuiden van Europa. Het is zonnig en warm.' – *Deze vrouw zat in 1996 in de bijstand. Ze had geen werk en verwachtte weinig van haar*

toekomst. In 2003, een jaar later dan ze opgaf, organiseerde ze als zelfstandig reisleidster een vakantiezeiltocht aan de Turkse kust. Op een houten zeilschip verwelkomde zij een groep mensen. Het waren er geen 300, maar 30.

Vrouw 4: '**2005**. Ik zat in een kamer in een ander huis. Met een andere man. Een metallic groene auto stond daar voor de deur. Ik wilde schoonheidsspecialiste worden, maar werd therapeut. Had ik nooit verwacht, dat allemaal te zien.' – *Deze vrouw scheidde van haar partner in 2002, hertrouwde en verhuisde, werd inderdaad therapeut.*

Man 1: '**2008**. Dat is het jaar waarin ik met pensioen ga. Ik ben in mijn eigen woonhuis. Ik kwam te weten, dat ik vertrouwen moet hebben in de toekomst. Momenteel ben ik in therapie en depressief. Het komt allemaal goed.' – *Deze man overleed ten gevolge van een auto-ongeluk, een jaar voordat hij van zijn pensioen kon gaan genieten. Wel was hij op dat moment vrij van depressies.*

Vrouw 5: '**2011**. Ik ben in een hoekappartement, een nieuwe flat. Voel me goed. Rustig. Ik kook spaghetti, ik fiets veel.' – *Deze vrouw verhuisde in de zomer van 2009 van een kleine dorpswoning naar een nieuwbouwflat. Ze heeft daar een etage op de hoek gekregen. Eerder dus, dan ze verwachtte.*

Vrouw 6: '**2011**. India, warm. Ik zie ossenkarren. Ik eet groente met rijst. Ik moet iets regelen voor anderen. Het is 14 jaar na 1997. Waarom ik India zie? Zegt me niets. Verder krijg ik dezelfde omgeving te zien als waar ik nu woon >

en werk.’ – *Deze vrouw ging naar India met een reisgezelschap, niet in 2011 maar in 2012. Daarvoor was ze nooit buiten Europa geweest.*

Vrouw 7: **‘2015.** Alles was veelal hetzelfde zoals ik nu ervaar. Mijn moeder was al lang dood, en mijn vader ook. Ik was duidelijk ouder en in de overgang. Mijn lijf voelde uitgezakt aan. Ik ging met het openbaar vervoer. Ik at macrobiotisch, bittere groenten met een sausje. Groenten kocht ik rechtstreeks bij de boer.’

Man 2: **‘2016.** Tot mijn verbazing zag ik mezelf in een witte jas. Mijn handen legde ik op iemands hoofd. Ik was in een ander huis dan waar ik nu woon. Mijn vader overleed in 2016.’ – *Hij heeft een praktijk opgebouwd als magnetiseur. Of zijn vader is overleden, is me onbekend.*

Vrouw 8: **‘2016.** Ik zie mezelf als ik zestig ben, nu ben ik veertig. Ik zie een brede rivier, de brug is weg. Ik ken het gebied niet goed. Een Oostblokland? Ik zie een andere vrouw met lang grijs haar, ze draagt water in een schaal. Zuiver water uit een geslagen put. Het rivierwater is besmet, ik zie dode kippen drijven. Het is voorjaar, maar alles ziet er grauw en grijs uit. Stofwolken. Ik voel me nergens veilig. Het land ziet er leeg uit. Ik voel naschokken van de aarde. We moeten ons haasten, we moeten weg uit dit gebied.’

Vrouw 9: **‘2018.** Ik was happy, in harmonie met mijn omgeving. In mijn omgeving was meer hoogbouw dan eerst, meer auto’s. Voedsel biodynamisch, gekocht en zelfgekweekt. Ik ben op het platteland gaan wonen, de stad is niet leefbaar.’ – *Deze hoogsensitieve vrouw verhuisde van de stad naar een dorp, al in 2017.*

Man 3: **‘In 2030** ben ik 70, de eerste lichaamsbeperkingen beginnen. Ik schrik van wat ik overal zie. Komt dit nog goed? Droogte. Klimaatproblematiek. Bodemverstoring. Mensen, ieder voor zich. Toch is er altijd wel iets te eten. Ik moet niet in paniek raken. Opnieuw beginnen. Het komt goed. Ik maak er het beste van, zie wel waar het eindigt. Ik ben in een natuurlijke omgeving, maar het is niet zo fraai meer als vroeger. Bomen niet meer zo groen, schrale aarde. Het is niet meer wat het is geweest. Alsof er net zoiets is gebeurd als destijds in Tsjernobyl, een ingrijpende kernexplosie. We

*‘2400: ik zocht als jong
meisje naar insecten
en realiseerde me dat
dit een hele vredige tijd
was’*

moesten zo snel mogelijk weg. Lopen, lopen. Weg. Alles komt nu zoals het komt. Gezondheid heb ik niet zelf in de hand.’ – *Deze man maakte zich geregeld zorgen over hoe oud hij zou worden. Na deze visualisatie veranderde dat. Hij verlegde zijn aandacht naar ‘alles komt zoals het komt’. Hij staat relaxter in het leven.*

Man 4: **‘2034.** Alles was donker en triest. Ik bevond me op mijn eigen begrafenis. Ik werd een schim, ging over mijn kinderen waken. Ik redde vlak daarvoor een nichtje van de verdrinkingsdood. Ik vond het toch fijn om te weten dat ik best oud mag worden.

Vrouw 10: **‘Ik** ben samen met een groep mensen. Ik kom uit Nederland, zij uit België. Met zijn allen lopen we richting Oostenrijk/Zwitserland. We hebben weinig bagage bij ons. We moeten de richting goed aanhouden. Richting stabiele bergekstens. Nog meer aardshokken en aardverschuivingen. Ik ben gedesorienteerd, wat klopt nog? Gapende kuilen in de grond. Het is zeker **veertig jaar later dan 1996.** Kernenergie-uitval in Frankrijk. Radioactiviteit uit het oosten. Is ontsnappen nog mogelijk? Het is ergens tussen **2000-3000** dat veel grond braak

ligt op aarde. Maar dan ben ik al dood.’

Man 5: **‘2088.** In 2070 ben ik opnieuw geboren als vrouw. Ik ben achttien. Aardse zwaartekracht is geneutraliseerd. Ik loop binnen op blote voeten. Alles is rond, met bogen van kunststof tegen de hitte. Buiten zie ik geen natuur, alles is kaal. Trillingen en telepathische contacten.’

PERIODE 2100-2500 EN LATER

Man 6: **‘2091.** Ik ben een grijze baby in een glazen bak. Steriel. Weinig menselijke betrokkenheid.’

Vrouw 11: **‘Ik** koos voor de periode **2100-2300**, maar er verscheen eerst een ander jaartal, 1944. Even voelde ik me een mannelijke militair, daarna veranderde het beeld en toen ging ik over naar “de toekomst”, in een donkerpaars plat ovaal ruimteschip. De aarde had veranderingen ondergaan. Voedsel dat ik at, was eentonig, smaakte naar niks, medicinaal.’

Vrouw 12: **‘2118.** Ik zag mezelf staan met een ruimtepak aan, met allemaal slangen op de borst eraan. Het voelde dof, zwaar, het ging tintelen. Ik deed experimenten met de bodem waarop ik stond. Die was donkerrood-bruin, kaal, rotsig. In de helft van mijn lichaam, rechts, zaten stalen platen onder de huid. Ik was aan het rondkijken. Voedsel smaakte zuur, het kwam binnen via mijn pak. Aan de andere kant van de wereld was iets belangrijks gebeurd.’

Vrouw 13: **‘2123.** Ver vooruit in de toekomst. Ik voelde me licht, heel licht. Ik was omgeven door onbekend zilverwit licht. Met mijn gids en nog drie wijzen

was ik ouders aan het zoeken voor mijn volgende incarnatie. Ik bevond me in een van de sferen. Op aarde zag ik New York-achtige hoge gebouwen. Ik dacht: “De aarde heeft het toch gered, de dieren en de natuur.” Ik wilde niet meer incarneren in de periode vlak nadat de aarde verwoest was. Nu kon het weer.’

Man 7: ‘2163. Ik zag een grote, kale vlakke. Ik was een jonge man met lang zwart haar en had een overall aan, de kleur was zilverwit. Ik trok door een woestijn. Soms zweefde ik in de lucht.’

Man 8: ‘2221. Een kustlijn, een schip in de verte. Ik zag veel groen, bomen, bossen. Ik dacht aan een eiland, al kon ik dat vanaf mijn plek niet overzien. Warm, droog, veel zand. Ik zocht zelf naar voedsel, zilte vis, primitief. De rest van de wereld kwam dor, dood, kaal en heet op me over. Geen beesten of andere mensen gezien.’

Vrouw 14: ‘2304. Ik voelde me een stevige man. Ik zag mijn gezicht in een spiegel. Het klimaat was koud, maar voelde niet koud aan. Ik ving een salamanderachtig dier, zelf gevangen. Ik verplaatste me in een draaiend ding. Het kan in Amerika geweest zijn.’

Man 9: ‘2333. Ik zat in een soort vliegende trein. Er waren twee klassen, wit en groen. Ik keek naar buiten. Zag groene en witte koepelvormige huizen.’

Vrouw 15: ‘2400. Ik zag tijgers. Ik liep in de natuur, een heuvel-landschap. Ik waande me in Indonesië. Ik zocht naar insecten om te eten. Ik was een jong meisje. Ik realiseerde me dat dit een hele vredige tijd was.’

Vrouw 16: ‘2443. Ik was niet op aarde, maar zweefde in een donkere ruimte. Zag veel natuurgroen, maar tevens veel verwoeste steden. Alle beelden gaven me desondanks het vertrouwen dat het goed komt.’

Man 10: ‘2700. Ik zit in een vliegend, plat en groot ding, en vlieg heel snel boven besneeuwde bergtoppen op aarde. Na de aardbevingen en overstromingen die eerder plaatsvonden, ben ik een tijd niet geïncarneerd in een lichaam. De aarde voelt leeg aan, weinig mensen en dieren. Blij om erheen te gaan.’

Man 11: ‘3041. Ben een man. Groot. Sta op straat, zie voertuigen die zich voortbewegen op kunststof luchtkussens.’

Vrouw 17: ‘Ik ben in het jaar 4000. Er zijn minder mensen op aarde, de helft. We gaan steeds beter kijken naar energieën. Er hoeft nergens voor geknokt te worden, mensen zijn anders. De zwaarte is eraf. Hemelwezens lopen zo rond. Grappig, je verplaatst je door te denken, dat lijkt wel toveren. Het is belangrijk dat de aarde wordt verzorgd, in voorgaande tijden is roofofbouw gepleegd. Als hemelwezen hang ik om de mensen heen, ze hebben begeleiding nodig. Hun intuïtie wordt steeds beter. Ik word er vrolijk van.’

Volgens de klok

Het merendeel van de wereldbevolking leeft tegenwoordig kloksgewijs. We meten uren, minuten, seconden. Delen ons

leven in in dagen, weken, maanden en jaren. We gaan van afspraak naar afspraak. Mensen die leven op het ritme van de natuur, zijn veel meer ‘in’ het moment. Maar voor bijna iedereen geldt: mooie gebeurtenissen zijn gevoelsmatig (te) snel voorbij, vervelende situaties duren (te) lang.

Het komt op mij over alsof progressiebeelden over zeer nabije toekomstsituaties (binnen twee tot tien jaar), vaker correct kunnen zijn wat jaartal betreft. Misschien komt dat mede omdat er, zoals nu twintig jaar na het houden van die toekomstvisualisaties, al wat te verifiëren valt. Van mijn eigen voorspellende dromen en toekomstvisioenen – die ik had in de periode 1993/1996 – kwamen er ondertussen misschien wel net zoveel uit, als dat ik er faliekant naast zat. Zeker wat jaartallen betreft. Toekomstgebeurtenissen die ik zelf uit progressies verkreeg, waarvan ik veronderstelde dat ze zeker vóór 1999/2000 zouden plaatsvinden, kwamen uit, maar tien tot vijftien jaar later. Of zijn nog steeds niet gebeurd. De vraag is of die ooit voorziene situaties überhaupt nog gaan plaatsvinden. Overigens, progressiebeelden met een seizoenelement of locatie (bijvoorbeeld bomen in herfstkleur, sneeuw in de winter, een herkenbare omgeving), scoorden vaker juist dan een specifiek jaartal. Jaartallen noemen blijft lastig bij toekomstvisioenen. Dat is ook bij regressiesessies het geval. In regressiesessies geeft een reïncarnatietherapeut trouwens voorrang aan het werken met emoties, niet aan hoe heet je of welk jaar het is. Cliënten die zich vorige levens herinneren, weten zelden in welk jaar een leven zich exact afspeelde. Het is vaak gissen aan de hand van bekende geschiedkundige informatie. Een vorig leven ‘ergens in de Middeleeuwen’, kan slaan op een lange periode tussen 500 en 1500. Dankzij beschrijvingen van cliënten over kleding, voedsel en ‘belangrijke gebeurtenissen’ kan ik meestal een redelijke inschatting maken in welke periode van de geschiedenis of in welk gebied van de wereld een vorig bestaan zich ongeveer moet hebben afgespeeld.

Zonnig vooruitzicht

Progressie-deelnemers die bewust kozen voor de periode 2300-2500 noteerden dat ze opnieuw incarneerden op aarde, ‘honderden jaren nadat verwoestende gebeurtenissen er hadden plaatsgevonden’. Ook hadden ze het over hightech steden, tweeslachtige mensen/wezens, over woonruimten op andere planeten, ruimtevaartachtige voertuigen en een langdurige periode van vrede. Een positief vooruitzicht voor de aarde en haar bewoners, zij het op de lange termijn. *Que sera, sera*, we wachten af wat komen gaat. •

